

Lángi Péter

Levelek

Mottó:

„Évente Szabó György – a barátom –
...a nyár közeledtén
eszembe idézi magyarországi
napjaimat két falevéllal

(Salvatore Quasimodo: A Balaton partjáról; ford. Kotzián Orsolya)

Jönnek „bizalmas”, lármás levelek.
Csinnadrattázik mind és hiteget.
Ígéretekből rakják a falat,
hiszékenységem a remélt alap.
„Ön nyert” – a légvárhoz itt a habarcs,
s beterít, ne halljam a hahaha-t:
„ha rendel, ha utal, hogyha fizet”.
Szinte már elhiszem, senki se vesz.

Jönnek a levelek, parancsszavak,
fehéren masíroz fekete had.
Zord paragrafus a szavam szegi:
felelősségem büntetőjogi,
záros a terminus. Térdem remeg,
látom, már lesnek rám mohó perek,
s bűntelent porba sújt a bűntudat,
koccan a boka és hajlik a nyak.

Jönnek levelek, kinyújtott kezek,
alamiznáért nyílnak tenyerek,
elesett, nyomorult, beteg, szegény,
kéreget tengődve lét peremén.
Pénzbányát nyitnék, adományzsákot,
ámde itt (s)orra buknak az álmok.
Igent is mondok, de többször nemet,
s furdal folyvást a lelkiismeret.

Kedves Quasimodo, irigyelem
évi két füredi faleveled.

Magyarországi levelek

10.

Szépkiadó, 2012. március

Édes Bátyám!

Olvastam, hogy a tengert megszenvedted
száműzöttként új, kényszerhaza földire térvén,
míg a hajód hánykódván hullám mélyén,
majd meg púposodó hátán szédelgett.
Még gondolni se jó, ha te nem lépsz rá a török partokra,
kéd és nénéd drága világát meg sosem ismerhettük volna.

Édes Bátyám! Hát a magyar tengerről hírt kaptál-é?
Ősi időkből itt lakozó tündér ő, pannontájé.
Bájos lányként nyújtózik most Keszthelytől Keneséig a fényben,
míg Györök elragadó panorámát nyújtó pontjáról szemlélem.
Bárha szeszélyét ő is néha kiadja,
gyenge dühét tenger vad mérge, haragja
százszorosan növi túl, úgy vélem.
Erdélyt, Tündérországot Kárpátok bő köpönyegje vigyázza,
míg a mi körberajongott tündérünket a fátyla,
dimbes-dombos lenge lebernyeg.
Élvezi, hogyha alóla kivilloghat, kinevethet.
Ám a' való, hogy védik néma tanúhegyek is jó páran,
északi oldalról, csupa régi bazaltsapkában:
itt vígan Szent György terebélye, kedélye,
ott komolyan, méltósággal Badacsony fensége.
Köztük borzas kúpja Gulácsnak, sőt tar Tóti tolakszik.

(Mennyit láttak, tudnak, és konokul hallgat mind.
Bárha lenyűgöz az orgona szürke bazaltból,
nem szól, nem muzsikálgat volt örömökről, kínról.
Tán azt vallják,
hogyan szenvedje, viselje magában minden a sorsát?)

Tündérünket messzebből a sörényes, mord Bakony is lesi lopva,
s lábához puliként odabújva a Keszthelyi-hegység óvja.
Édes Bátyám!
Immár negyvenöt éve
elvezetett jó sorsom e szép tündéri vidékre.
Gondjaim itt is akadnak bőséggel, de e tájban
annyi csodás élményre, öröme találtam!
Zágonomat, Zámolyt Vértes közelében
én se feledhetem, ámde e helyről könnyen elérem.

Arra, ki bent él, így-úgy minden kor zúdíttja az áldást,
s lám a' való, hogy kéd méltán átkozhatná a sajátját.
Én, az időben messzi öcséd mást nem tehetek már,
átérzem könnyes, mosolyos sorsod, s nekem is fáj.